

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 22-2539

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
טניה חכמוב, רו"ח - חברה

א.ד.א 23 שירותי שיווק בע"מ, ח.פ. 515585735
באמצעות עו"ד אנחל סרחיו דקל

העוררת:

נ ג ד

רשות המסים

המשיבה:

באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

רקע וטענות הצדדים

1. העוררת היא חברה העוסקת במתן שירותים שיווק ומכירות, באמצעות תוכנות שהיא מפתחת עבור לקוחותיה.
2. בעררים קודמים שהגישה העוררת קבענו כי היא זכאית למענקי הוצאות קבועות בתקופות זכאות שונות שנדונו לפנינו. בהחלטה בערר שמספרו 22-1611 (החלטה מיום 2.8.2022) נקבעה זכאותה של העוררת למענקים בתקופת הזכאות מאי-יוני 2020 ויולי-אוגוסט 2020 (להלן – **הערר הראשון**). בהמשך, במסגרת ערר 22-2590, הוסכם על זכאותה של העוררת לתקופות זכאות נוספות (ינואר-פברואר 2021, מרץ-אפריל 2021 ומאי-יוני 2021; להלן – **הערר השני**).
3. יוזכר כי במסגרת הערר הראשון, ביקשה העוררת לדון גם בזכאותה למענק לתקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020. במהלך הדיון בערר העלתה העוררת את הטענה שלא קיבלה לידיה את ההחלטה בתקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020 ורק מהטעם הזה לא הגישה השגה לגביה. על רקע זה הועלתה האפשרות להגיש את ההשגה באיחור. אלא שכבר בדיון הובהר כי העוררת מודה שהחלטה בנוגע לתקופה זו התקבלה לידיה בחודש יולי 2021, ואף על פי כן, העוררת לא הגישה השגה בגין תקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020, גם לא במועד קבלת ההחלטה ובזמן שנותר לאחר מכן.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

4. בהחלטה בערר הראשון, הדגשנו כי בניגוד לטענת העוררת, האיחור שאירע בקבלת ההחלטה לתקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020 לא מנע ממנה להגיש השגה – המועד להגשת השגה הוא 45 ימים ממועד קבלת ההחלטה, וניתן היה להגיש השגה מיד לאחר שההחלטה בנושא הועברה לידי העוררת. כיוון שבמועד ההחלטה בערר הראשון לא הוגשה השגה ולא עמדה בפנינו כל החלטה בהשגה, הערנו כי הוועדה אינה מוסמכת לדון בתקופת זכאות זו, ולכן מחקנו את הערר שהוגש לגבי תקופת זכאות זו (ערר 22-2026, שנכלל בהחלטה בערר הראשון). לצד זאת הערנו כי אם יש טעמים טובים לאי הגשת ההשגה, ניתן לבקש מהמשיבה להאריך את המועד ולהידרש להשגה למרות שהוגשה באיחור. ציינו כי באופן תיאורטי, כל החלטה של המשיבה בשלב ההשגה יכולה לעמוד לביקורת של ועדת הערר.
5. על רקע השתלשלות העניינים בערר הראשון, ועוד בטרם ניתנה החלטה סופית בערר הראשון, הגישה העוררת ביום 13.6.2022 את השגתה לתקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020. ביום 4.8.2022, יומיים לאחר מתן ההחלטה בערר הראשון, דחתה המשיבה השגה זו במילים: "**ההשגה הוגשה באיחור ולכן נדחתה על הסף**". יוער כי לצד זאת הוסיפה המשיבה נימוקים לדחיית ההשגה לגופו של עניין (צוין כי אין קשר סיבתי בין ירידת המחזורים שחוותה העוררת לבין מגפת הקורונה). כנגד החלטה זו הוגש הערר שבנדון.
6. העוררת טענה כי המענק לתקופה זו "נפל בין הכיסאות" וכי מכתב ההחלטה לא התקבל לידיה מעולם. עם זאת, העוררת צירפה לכתב הערר תכתובת דואר אלקטרוני, הכוללת פניה של נציג מטעם העוררת ביום 19.7.2021 בנוגע להחלטה בתקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020, ותשובה של נציג מטעם העוררת, מיום 27.7.2021 בזו הלשון: "**בוקר טוב, מצ"ב העתק של מכתב ההחלטה אשר נשלח בדוא"ל בתאריך 26/1/2021**". העוררת העירה כי המכתב נשלח לה 452 ימים לאחר שהוגשה הבקשה, וטענה כי מדובר במהלך רשלני של המשיבה, שכן בכך נסגרה בפני העוררת האפשרות להגיש השגה או ערר על אותו מענק.
7. יוער כי העוררת כללה בכתב הערר טענות גם לגופו של עניין, בהמשך לנימוקי הדחייה שצוינו בגוף ההחלטה בהשגה, אולם כפי שיובהר להלן לא ראינו צורך לדון בהן.
8. בכתב התשובה הדגישה המשיבה כי ההחלטה ניתנה כבר ביום 26.1.2021 ונשלחה לעוררת במייל. המשיבה טענה כי גם אם לעמדת העוררת ההשגה התקבלה בפועל באיחור, העוררת לא ציינה בהשגה שום נימוק מדוע הוגשה באיחור, וודאי לא נימוק מיוחד שיצדיק השגה באיחור כה משמעותי של שנה וחצי, או כשנה לכל הפחות לפי הסברי העוררת.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינו בכתבי הטענות, ולאחר ששמענו את טענות העוררת במסגרת הדיון בערר הראשון, באנו לכלל מסקנה כי ניתן לדון בערר על בסיס הראיות והמסמכים שהוגשו בכתב, וכי לא יהיה בכך בכדי לפגוע בעשיית צדק בעניינים של הצדדים. לגופו של עניין, אנו סבורים כי החלטת המשיבה לדחות את ההשגה על הסף הייתה סבירה, ואיננו מתערבים בה.

10. בסעיף 20(א)(1) לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – **החוק**) נקבע כי השגה תוגש בתוך 45 ימים ממועד קבלת ההחלטה. לכל המאוחר, קיבלה העוררת את ההחלטה ביום 27.7.2021, ולפיכך היה עליה להגיש את הערר עד יום 12.9.2021.

11. בחוק לא נקבע כיצד יש לנהוג במקרה שבו ההשגה מוגשת באיחור. כפי שציינו בערר הראשון, ייתכן שניתן לומר כי קיימת למשיבה סמכות טבועה להאריך את המועד להגשת ההשגה, ככל שהיא רואה הצדקה לכך (בדומה לסמכות הנתונה לוועדת הערר להאריך את המועד להגשת ערר, הגם שזו מעוגנת במפורש בסעיף 22(ב) לחוק בתי דין מינהליים, התשנ"ב-1992).

12. הדעת נותנת כי בבואה של המשיבה לשקול אם יש הצדקה להידרש להשגה שהוגשה באיחור, היא צריכה לתת את דעתה, לכל הפחות, להיקף האיחור, וכן לטעמים שלדעת העוסק מצדיקים את האיחור.

13. במקרה זה מדובר באיחור עצום, של כ-9 חודשים – למעלה מפי 7 מהזמן שנקבע בחוק, וזאת גם לשיטת העוררת לגבי המועד שבו קיבלה את הערר. כל ההסברים שהציגה העוררת לאיחור מתייחסים לכך שהחלטה לא הומצאה לה בשלב מוקדם יותר. אכן, אילו העוררת הייתה מגישה את הערר באופן מיידי עם קבלת ההחלטה בדואר אלקטרוני, או בתוך 45 ימים ממועד המסירה – ניתן היה לבחון את טיעוניה לגבי המחדל, כביכול, בכך שהחלטה לא נמסרה קודם לכן. אלא שהעוררת הייתה מודעת להחלטה מזה זמן רב ולא טרחה להגיש עליה השגה.

14. לא למותר להעיר כי העוררת הייתה מיוצגת בידי רו"ח, ולאחר מכן בידי עורך דין, והגישה השגות ועררים על תקופות רבות אחרות. אין מדובר בעוסק חסר אונים שאינו ער לזכויותיו, וחזקה על מייצגי העוררת שהם מכירים את הוראות החוק בדבר המועד להגשת השגה.

15. למעשה, ההשגה הוגשה רק בעקבות הערת יו"ר הוועדה, עקב דברי העוררת שנשמעו בדיון כאילו כביכול לא התקבלה החלטה, אלא שבהמשך הדיון הובהר שהעוררת כבר קיבלה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לידיה את ההחלטה. משלא הוצגו טעמים מיוחדים המצדיקים את האיחור, מתבקשת המסקנה שהגשת ההגשה הייתה מאוחרת מדי, ולא היה בה בכדי להועיל לעוררת.

16. מצאנו אם כן כי החלטת המשיבה הייתה סבירה, והחלטנו לדחות את הערר.

17. בשולי הדברים, נעיר כי לא התייחסנו לטענות הצדדים לגופו של עניין, בנוגע לזכאות למענק בתקופת הזכאות הנדונה. נזכיר כי בערר הראשון הכרנו בזכאות העוררת למענקים, ולאחר מכן הוסכם על מסקנה דומה גם בערר השני לגבי תקופות זכאות נוספות. אנו ערים לאפשרות שמסקנה דומה הייתה מתקבלת גם לגבי תקופת הזכאות מרץ-אפריל 2020 – אולם העוררת שקטה על שמריה ולא מיצתה את זכויותיה לגבי תקופת זכאות זו. בהיעדר הסכמה מטעם המשיבה להגשה מאוחרת של ההגשה, ובהיעדר טעמים המצדיקים את ההגשה באיחור, מצאנו כי החלטת המשיבה הינה סבירה.

18. בנסיבות העניין, הגם שלא הייתה הצדקה להגשת ההגשה באיחור, נוכח הציפיה הסבירה של העוררת להחיל על תקופת הזכאות הנדונה את התוצאה שאליה הגענו בעררים הקודמים, איננו עושים צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.
ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"ג, 15/12/2022, בהעדר הצדדים.

2539-22

טניה חכמוב, רו"ח
נציגת ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה